

[A. Lyng.]

derne. Strømmen af fiskerfartøjer, ikke mindst af trawlere, er nu ved at blive dirigeret mod de grønlandske fiskefelter. I forvejen fisker der hundreder af trawlere, mange linedampere og i hundredvis af små fiskerfartøjer uden for tremilegrænsen.

Jeg har hørt røster henedefra, der hævder, at der ingen grund er til at frygte decimering af fiskebestanden i de grønlandske fiskefelter, og at det vil være alt for dyrt at håndhæve tolvmilegrænsen ved Grønland. Jeg kan ikke udtale mig om den økonomiske side af inspektionen. Men jeg vil advare imod den efter min mening fejlagtige antagelse, at de grønlandske fiskereserver er udtømmelige. Når de store og små nationer med et stigende antal skibe år efter år kæmmer de grønlandske fiskebanker med trawl, ødelægges ikke alene fiskeyngelen, men havbunden tilsvines af de utallige døde fisk, der rådner op og forpester ynglepladserne. En sådan form for fangst er rovdrift. Det er ikke rationelt fiskeri, men en kortsynet leg med fiskereserverne, som burde stoppes af internationale regler. Det er i hvert fald naivt at tro, at det ikke skader bestanden.

Decimeringen af fiskebestanden i Davisstrædet, hvor Grønlands fisk yngler, vil efterhånden decimere kyst- og fjordfiskeriet. Her er to hensyn at tage, nemlig til landets egen befolkning, der i ét og alt er afhængig af fiskeriet i sine farvande og vil være det i fremtiden, og til de nationer, der fisker uden for tremilegrænsen. De fremmede nationer har ganske vist fisket her i en årække, men det er kun en lille gruppe af landets befolkning, der er afhængig af Grønlandsfiskeriet. Nationens hele økonomi er ikke afhængig af det. Det er derfor ikke vanskeligt at se, hvilke hensyn der må veje tungest. Og ud fra denne indstilling vil landsrådet og jeg overlade til regeringen at varetage livsvigtige grønlandske interesser her.

Jeg vil også sige, at inspektionen af de grønlandske fiskefelter åbenbart trænger til en omorganisering. Et medlem af landsrådet hævdede uimodsagt under landsrådsmødet i år, at store dele af den norske fiskerflåde ved Grønland ligger i de grønlandske fjorde. Det lyder ikke så godt. Det er i hvert fald en kendsgerning, at de

fremmede fiskere leger tagfat med de grønlandske myndigheder som kat og mus, altså i omvendt orden af den, det burde være. De har efterhånden fundet ud af kystinspektionens afmagt og fisker ganske ugenert inden for tremilegrænsen, inden for øerne, ja, endog i fjordene. Mange gange har politi og kommunefoged jaget efter dem, men er fuldkommen til grin med deres langsomme motorbåde og varselskud med pistoler.

Et par hurtiggående motorbåde, der kan hamle op med fiskerfartøjerne, og en bedre organisering af inspektionen kan ophjelpe den svindende prestige. På den anden side må man jo gøre sig sine egne tanker om mangelen på kultur og respekt for internationale regler selv hos de nordiske nationers fiskere. Her gælder stadig den stærkeres ret, ikke de af regeringerne anerkendte regler. Der er ingen, der tør antaste den russiske tolvmilegrænse i Østersøen, fordi man er den svageste, men i det øjeblik man føler, at man er den stærkeste, så blæser man de internationale regler et stykke. Det er det, der er sket og stadig sker i de grønlandske farvande.

Hans Schmidt: Indledningsvis vil jeg gerne tilslutte mig de gode ønsker, der er udtalt for den højtærede statsministers helbredelse og tilbagevenden til arbejdet i regeringen og det høje ting. Det er sagt af et ærligt hjerte, selv om jeg senere hen fremkommer med en kritisk bemærkning, som dog selvfølgelig ikke angår den højtærede statsministers person.

Den højtærede statsministers redegørelse indledes med en omtale og stadfæstelse af Danmarks stilling i det internationale samarbejde, som jeg i alle henseender kan give min fulde tilslutning. Samarbejde er vor tids generalnævner på alle områder, det være sig det politiske, kulturelle, økonomiske eller folkelige, og hvor dette samarbejde endnu ikke er etableret som et middel og en vej til at overvinde eller opfylde tidens krav, sættes samarbejde i højsædet som et attråværdigt mål. Dette gælder for forhold i både stort og småt, på det statslige plan såvel som på det private plan. De mange samarbejdsorganisationer, som den vestlige verden har skabt sig, er udtryk herfor, som også andre er det på det private plan.